

Nie pytaj

Ty mnie nie pytaj
o ciszę
jasne jezioro
o chmurę – prawdę
przez twe odbicie
Podwójna brzoza
z ust do ust
pocałunków całun

Chrapliwa fanfaro
żurawia w zachwycie
jakby pieśni był powód
I krzyk do pary
i ogon pawia ?

Liściu na wardze fali
Kartko podniesiona do żagla

Bramy światel

Z szelestliwie
rozpłomienioną koroną
brzozy w chmurze
co pocznę co zrobię
z tym losem drogi
– gdy nawet szaleństwo
nie chce się przyznać
W zamkniętych szpitalach
zajęte łóżka wszystkie
a co drugi
w portfelu nosi żółty papier
jak przepustkę do wyobraźni
do potomności

I światła tyle
i piętra umarłych –
w przepaściach wdeptane
organy głosów
każdym ziarnkiem piasku
jak oddechem podnoszące się
ku słońcu

Drugi nagrobek Thel Russel

Krzysztofowi Kuczkowskiemu

Jedwabne róże –
niewątpliwie pachną te kwiaty
Wie o tym i żelazna mucha
Gdy kąpie się w szkarłacie
jakby czuła krew – tak Krzysztofie ?

I kiedy na cmentarzu
unoszę z grobu sztuczny bukiet
z wnętrza kwiatu uchodzi zmylona
wyłożona na skrzydłach żółtym pyłem
pszczola – bo to jest tylko papier ?

**Mirosława
Poncyliusz****Słyszysz**

ściany zawodzą
w brzuchu czerwonego domu
skowyczą dotkliwie

Stara kobieta nie chce odejść
zrzuca lustra trąca kieliszki
czegoś nie dokończyła
nie domknęła

Słyszysz
w otwarte usta wpełza kamień

Szpital w sercu miasta

Nic się nie wydarzyło
od wczoraj nikt nie odszedł
oślepiło mnie tylko słońce
na mokrych dachach

Po sterylnych ścianach
jak w chińskim teatrze cieni
suną ptaki
spadają anonimowe liście

Optyka

Sześć kroków w prawo
obróć
minuty oblepiają
obróć i znów w szczelne myśli

Czas ugrzązł w słowach
przestrzeń w szklanej kuli
zadziwiająca jest perspektywa korytarzy

Pustynia

Jakby przestrzeń urodziła się raz jeszcze
wysała korzenie szarozielonych drzew
i czekała
aż napełnią się wyschnięte usta rzeki Draa
Na czerwonym i nagim brzuchu ziemi
karłowata argania
sterczy jak kikut pepowiny
– czy to jest miejsce dla ludzi
Jaki jest związek między nagością północy
a białymi włóknami agawy

W złuszczonej skórce hamady
salamandry i skarabeusze
zostawiają ledwie widoczne ściegi
Człowiek w znoszonych skórzanych sandałach
nie pozostawia żadnych śladów
jest niczym kamyk
niespiesznie popychany przez czas

Na suku w Tinerhirze
w tłumie wrzeszczących postaci
wychudzony osioł zżera
rozrzucone łupiny czerwonej cebuli
jest ponad zgiełk – jest trwaniem

w zapachu imbiru
beczeniu kóz
i supłach przepoconej derki
Jak cienka jest linia między wieżą Babel
a twarzą pod kapturem dżelaby

Drobne kobiety w kolorowych chustach
wiedzą co jest ważne
Po stromych ścieżkach Todory
noszą na plecach wysuszone wiązki
nieuchronnego losu
– są u siebie

Nie wchodzi
wejścia broni Bóg

Izabela Iwańczuk**Analogia**

Mamie

nie umarłaś jak Chrystus
lecz w moich latach chrystusowych

kochasz mnie jak Matka Jezusa

zbawiasz moją poezję

W święta bez ciebie

jak w kirze biały gołąb
przysiadam przy stole
na słoneczną chwilę
cichą trąbką westchnień

w firankach trzepoczą motyle wspomnień

dusza rwie się kracze trawiona
pogrążonym w miłości
marszem Chopina żalobnym

Moja modła

przy wtórze gołębi
w mariackich świetlikach słońca

strzelista sosną i śpiewem ptaków
przy twoim grobie

wierna niczym róża
niebo orze by pachniało chlebem

Znicz

płonie zaduma
pamięci dumka
serce mgieł

Sen dobry

kochana
a propos
śmierci snu
czy jest dobry